

Za našo deco.

Čarobna piščalka.

(Pripovedka.)

Samo en deček, ki je bil hrom, ni šel v goro. On je prispel na svojih bergljah prepočasi. Od tega pa skozi vse življenje je ostal vedno otožen in žalosten. Pozneje, ko je že bil velik, je še govoril:

»Odkar so odšli moji tovariši, je naše mesto vedno v žalosti. Čarovnik je obljubil, da bo tudi mene odvedel v čarobno deželo, v kateri je sadje bolj sladko, voda bistrejša in kjer cvetice bolj duhte kakor tu. Joj! Čeprav sem tekkel, kar sem mogel, je godba naenkrat prenehala in znašel sem se pred pečino.«

Ubogi meščani! Župan je poslal sicer na vse strani ljudi, da iščejo godca in da mu ponudijo, kolikor si želi, samo da vrne otroke. Ali vse je bilo zaman. Meščani niso nikoli več videli svojih ljubljencev.

Da bi ohranili spomin na ta nesrečni dan, so tam, kjer se je odprla skala, postavili visok kameniti spomenik. Na njem je dogodek opisal.

Isto je napisano v cerkvi na lepo okrašenem oknu in se more čitati še danes.

Ni točno znano, kdaj so to v cerkvi napisali, pa še sedaj reče kak meščan iz Hamelna, če se razgovarjate z njim, ob koncu slovesno:

»Plačajmo, kar dolgujemo, izpolnimo, kar obljubimo, in to posebno napram onim, ki so ubogi in nesrečni!«

(Konec.)

Bratje Grimm.

Srečni Ivo.

Ivo je služil svojega gospodarja polnih 7 let. Tedaj mu je rekel:

»Gospodar, služim že 7 let. Zdaj bi se rad vrnil domov k materi. Prosim Vas, da mi daste, kar sem si zaslužil.«

Gospodar mu je odgovoril:

»Dobri mi Ivo, bil si zvest in zanesljiv služabnik, kakor si mi služil, tako te bom tudi nagradil.«

Nato mu je gospodar izročil kepo zlata, veliko kakor človeška glava.

Ivo je izvlekel robec iz žepa, zavil vanj zlato, dal ga na ramo ter odšel proti domu. Ko je tako hodil po cesti s težkim zlatom na rami, je srečal jahača, ki je vesel jezdil svojega konja.

»Ah!« je vzkliknil Ivo prav na glas, »kako lepo je jahati na konju! Sediš kakor na stolu, ne moreš se spotakniti, ne trgaš obuvala in na posled drviš hitro kakor veter.«

Jahač je to slišal in mu je rekel:

»E, dobro, Ivo, a čemu hodiš ti peš?«

»Moram. Moram, ker nosim tole breme domov. Je sicer zlato, a niti glave ne morem držati ravno. Ramena me bolijo.«

»Hajdi, Ivo, zamenjajva! Jaz ti dam konja, a ti meni zlato.«

»Od srca rad«, je rekel Ivo, »samo reči ti moram, da se boš upehal, ker je zlato zelo težko.«

Jezdec je razjahal, vzel zlato, pomagal mladeniču v sedlo, mu dal vajati v roke in rekel:

»Če hočeš, da konj stopi hitreje, samo zakliči: hi! hi!«

Ivo je bil ves blažen, ko je sedel na konju in veselo nadaljeval svojo pot. Kmalu se mu je zazdelo, da ne gre dovolj hitro, zato je začel klicati: »hi! hi!« Konj se je spustil v tek, a ubogi Ivo, preden je mogel prav razumeti, kako in kaj,

se je znašel v cestnem jarku. Konj bi bil pobegnil, da ga ni zadržal neki kmet, ki je gнал svojo kravo po cesti. Ivo je hitro vstal in je jezno rekel kmetu:

»E, jahati konja, to je neumnost. In če še najdeš tako žival, katera skače in te vrže na tla, da si moreš razbiti glavo! Ne grem več na konja! Tvoja krava mi ugaja! Mirno stopaš kraj nje, vsak dan ti daje mleko, sira in smetane. O, vse bi dal za tako kravo!«

»Če ti res toliko ugaja«, je odgovoril kmet, »tu jo imaš. Daj mi zanjo tvojega konja.«

Ivo je zelo rad pristal na to. Kmet se je hitro spravil na konja in je odjahal. Ivo pa je mirno gнал svojo kravo dalje, dobre volje radi ugodne zamenjave.

»Če imam tudi samo kos suhega kruha«, je razmišljal Ivo, »bom vselej lahko dodal kaj sira ali smetane. Ko me bo pa že jalo, se lahko napijem mleka. Kaj hočem še več?«

Tako je prispel do krčme. Tam je snedel vse, kar je nosil s seboj, in zadnje dinarje je izdal za čašo piva. Nato je nadaljeval svoje potovanje. Bilo je opoldne. Vročina je bila čimdalje hujša. Cesta je vodila čez veliko ravnino, po kateri mu je bilo hoditi celo uro. Ivo ni vedel, kaj bi storil radi vročine, tudi žejen je bil tako, da mu je bil jezik čisto suh.

»A temu je pa lahko odpomoči«, je pomislil Ivo. »Zdaj bo treba samo pomolzti kravo.«

Privezal je kravo ob suho drevo. Ker ni imel nobene posode, je hotel spraviti mleko v svojo kožnato kapo. Ali krava ni dala niti kaplje mleka. Ivo ni znal molzti in je prav nespretno vlačil za vime. Kravi je bilo kmalu dosti in brenčila je mladeniča tako močno z nogo, da se je prekopicnil na zemljo. Dolgo je tam ležal in ni vedel zase. Tedaj se je pojavil mesar, ki je vozil na samokolnici rojenega prašička.

»Kaj se je pripetilo?« je vprašal in je pomagal mladeniču na noge. Ivo mu je vse povedal. Mesar mu je ponudil steklenico z vodo, rekoč:

»Popij malo vode, da se umiriš. Da, Ivo moj! Ali nisi videl, da tvoja krava nima mleka radi starosti. Poglej samo, kakšna jel! Ona je samo še za uprego ali za klavnico.«

(Dalje sledi.)

Kdor ima smolo! Profesor K. je bil izredno raztresen gospod. Nekoga dne gre po ulici globoko zamišljen in se zaleti v neko kravo, ki jo je gнал mesar mimo. Hitro potegne klobuk z glave in reče: »Prosim tisočkrat za odpustanje.« Ker se se mimoidoči ljudje začeli smejeti, je postal profesor pozoren na zmoto ter se jezil nad nerodnostjo. Zablodil se je v svoje misli tako, da se je pri prvem cestnem ovinku zaletel v gospo svetnikovo, ki je ravno kar prišla proti. »Buzarona!« kriči profesor, ki še vedno misli na kravo, »ali je beštija že zopet tula!«

Ni spal. Ne vem, katero nedeljo je bilo, pa je naneslo, da je s prižnice razkladal gospod župnik Kristovo trpljenje. Med verniki v cerkvi je sedel tudi lovec Šimen. Bil je malo večerjajši, pa je med pridigo zadremal. Baš tedaj je župnik pravil s povzdignjenim glasom, kako je Jezus na Oljaki gorji svaril učence: »Čujte in molite, da ne zaide v skušnjavo!« In ko je Petra videl spečega, da ga je pozval: »Šimen, ali spiš?« — Pa je sosed v klopi dregnil lovca Šimena, preglasno je smrčal; lovec Šimen se je vendar zdrnil, pa so mu v ušesih zvenele zadnje besede: »Šimen, ali spiš?« — Misli je, da veljajo njemu. Pa ga je bilo sram pred vso faro in zamalo se mu je zdelo, pa se je glasno zakregal: »Figo spim, Kristovo trpljenje premisslujem!«

Kaj vse ljubezen strli. Mož je presenetil svojo mlado ženko v kuhinji vso zatopljeno v kuharsko knjigo. Nenadoma jo je objel, pri čemer je ženi padla knjiga na tla. »Oh, kaj si napravil!« je začela tarnati žena, »sedaj pa ne bom več našla prave strani.« Pa v kazalo pogledal je preplašeno nasvetoval mož. Pa zastoka žena: »Kaj mi pomaga kazalo, ko po ne vem več, katero jed kuham!«